

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

20 decembrie 2017

mun.Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Judecători

Nicolae Gordilă,

Elena Covalenco,

Iurie Diaconu,

examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 27 septembrie 2017, declarate de procurorul în Procuratura de circumscripție Bălți, Prisacari Lilia, de avocații Mița Oleg și Cojocari Constantin în numele inculpatului și de inculpatul

Țurcan Oleg xxxxxxxxxxxxxxxxxxxx.

Termenul examinării cauzei:

1. Prima instanță: 05.12.2014 - 31.03.2017,
2. Instanța de apel: 17.05.2017 - 27.09.2017,
3. Instanța de recurs: 20.11.2017 - 20.12.2017.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Drochia din 31 martie 2017, Țurcan Oleg a fost condamnat în baza art.217 alin.(4) Cod penal la 4 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate legată de circulația substanțelor narcotice pe un termen de 3 ani.

Conform art.90 Cod penal, s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei închisorii pe un termen de probațiune de 3 ani.

2. Potrivit sentinței, instanța a constatat că Țurcan Oleg a fost pus sub învinuire pentru faptul că, pînă la 24 octombrie 2014, ora 17.50, a păstrat în scop de înstrăinare la domiciliul său din xxxxxxxxxxxx o geantă în care se afla 5612 grame de masă vegetală uscată, semifărâmițată, de culoare verde, ce a fost depistată și ridicată de către colaboratorii de poliție în cadrul efectuării percheziției și care, potrivit raportului de expertiză nr.8014 din 28.10.2014, reprezintă marijuană, în cantitate totală de 5612 gr, ce constituie proporții deosebit de mari.

Instanța, reieșind din materialul probator administrat a constatat că în acțiunile inculpatului nu s-a dovedit intenția de înstrăinare a substanțelor narcotice, din care motiv acestea urmează a fi reîncadrate din prevederile art.217¹ alin.(4) lit.d) Cod penal în cele ale art.217 alin.(4) Cod penal - păstrarea ilegală a substanțelor narcotice, săvârșită în proporții deosebit de mari, fără scop de înstrăinare.

3. Împotriva sentinței a declarat apel procurorul, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care O.Țurcan să fie condamnat conform învinuirii înaintate la 8 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip închis, cu privarea de dreptul de a exercita o anumită activitate sau funcție legată de administrarea substanțelor narcotice pe un termen de 3 ani, cu încasarea de la inculpat în folosul statului a cheltuielilor judiciare pentru efectuarea expertizei chimice în sumă de 510 lei, invocând că instanța incorect a dispus reîncadrarea acțiunilor inculpatului din prevederile art.217¹ alin.(4) lit.d) Cod penal în cele ale art.217 alin.(4) Cod penal, fără a lua în seamă faptul că, din probele administrate cu certitudine se constată că inculpatul a păstrat la domiciliul său

marijuană în cantități deosebit de mari, cu scop de înstrăinare; - instanța nu a reținut că substanțele narcotice au fost ambalate într-o geantă mare, ascunsă într-o încăpere, inculpatul nu se află la evidența medicului narcolog, acesta nu a prezentat careva documente medicale privitor la faptul că suferă de careva boli, ce necesită tratament cu plantele depistate la el, ceea ce și demonstrează intenția lui de a înstrăina substanțele depistate în urma percheziției; - instanța nu a reținut că potrivit doctrinei și practicei judiciare scopul înstrăinării este prezent atunci când făptuitorul urmărește transmiterea plantelor sau a substanțelor narcotice în posesia unei alte persoane și în cazul dat nu are importanță dacă, prin comiterea faptei, subiectul a urmărit realizarea unui interes material, fiindcă intenția înstrăinării se deduce din însuși circumstanțele cazului, păstrarea a unei cantități mari de substanțe narcotice și faptul că inculpatul nu este consumator de droguri.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 27 septembrie 2017, a fost admis apelul declarat de către procuror, casată parțial sentința și pronunțată o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Țurcan Oleg a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.217¹ alin.(4) lit.d) Cod penal la 7 ani închisoare, cu executarea ei în penitenciar de tip închis, cu privarea de dreptul de a exercita o anumită activitate sau funcție legată de administrarea substanțelor narcotice pe un termen de 3 ani.

S-a respins cerința procurorului în partea încasării cheltuielilor judiciare în sumă de 510 lei pentru efectuarea expertizei chimice. În rest, sentința a fost menținută.

4.1. Instanța de apel a constatat că Țurcan Oleg, pînă la 24 octombrie 2014, ora 17.50, a păstrat în scop de înstrăinare la domiciliul său din s.Fîntînița, r-nul Drochia, o geantă în care se afla 5612 grame de masă vegetală uscată, semifărâmițată, de culoare verde, ce a fost depistată și ridicată de către colaboratorii de poliție în cadrul efectuării percheziției la domiciliu și care, potrivit raportului de expertiză nr.8014 din 28.10.2014, reprezintă marijuană, în cantitate totală de 5612 gr, ce constituie proporții deosebit de mari.

Cercetînd și apreciînd probele administrate în cauza penală, și anume declarațiile inculpatului O.Țurcan, a martorilor E.Lupașco, R.Burlac, cît și actele cauzei - raportul șefului SUP al IP Drochia, I.Caun, copia încheierii Judecătoriei Drochia din 24.10.2014, privind autorizarea efectuării percheziției pe cauza penală nr.2044120555, procesul-verbal de percheziție din 24.10.2014, raportul de expertiză nr.8014 din 28.10.2014, instanța de apel a conchis că acestea pe deplin dovedesc vinovăția inculpatului în săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art.217¹ alin.(4) lit.d) Cod penal, adică păstrarea ilegală a substanțelor narcotice, în scop de înstrăinare, în proporții deosebit de mari.

Instanța de apel a conchis că, prima instanță, incorect a reîncadrat acțiunile inculpatului în baza art.217 alin.(4) Cod penal, pe când cumulul probelor administrate și examinate demonstrează intenția și scopul acțiunilor de păstrare, în scop de înstrăinare, a substanțelor narcotice în proporții deosebit de mari.

La caz, instanța de apel a reținut că în acțiunile inculpatului este prezentă latura subiectivă a infracțiunii, și anume intenția de a înstrăina substanțele narcotice, care de fapt reprezintă dorința, planul unei persoane care declanșează acțiuni în acest sens cum ar fi: procurarea, prepararea, păstrarea, transportarea acestora, plasarea într-un ambalaj comod pentru înstrăinare sau încheierea unei înțelegeri corespunzătoare cu consumatorul etc, ce a fost dovedit și rezultă din faptul că inculpatul a păstrat substanța narcotică la el acasă, care a fost amplasată într-o geantă, ceea ce denotă scopul de înstrăinare.

De asemenea, instanța a reținut că scopul înstrăinării substanțelor narcotice rezultă din însuși declarațiile inculpatului, care a recunoscut că a strîns cînepa de pe un lan de floarea soarelui, precum și prin cantitatea acesteia deosebit de mari, care a fost plasată într-o geantă la domiciliul său, unde a fost depistată și ridicată în cadrul percheziției.

Respectiv, instanța de apel a respins afirmațiile inculpatului privind folosirea substanțelor narcotice depistate, în scopuri medicale, de rînd ce acesta a adunat cînepă în cantitate de peste 5 kilograme, ceea ce în mod vădit depășește necesitățile indicate de către acesta în scop medicinal, în lipsa unor probe ce ar fi indicat că dînsul suferă de vreo boală care necesită folosirea substanței date.

În concluzie, instanța de apel, reieșind din analiza acțiunilor declanșate de inculpat privind strîngerea cînepei de pe lan, uscarea, fărâmițarea și ambalată în geantă, demonstrează intenția ultimului de a înstrăina substanțele narcotice, destinația substanțelor narcotice cu scop de înstrăinare fiind demonstrată prin depistarea și ridicarea cantităților deosebit de mari, fiind extrem de voluminoasă pentru consumul personal, în lipsa obiectelor destinate consumului sau folosirii în scop medicinal a substanțelor narcotice.

Totodată, la stabilirea pedepsei inculpatului pentru fapta comisă, instanța de apel, reținînd prevederile art.75 Cod penal, gravitatea infracțiunii săvârșite, care potrivit art.16 Cod penal, se atribuie la categoria celor deosebit de grave, de persoana celui vinovat, că nu are antecedente penale, la locul de trai se caracterizează pozitiv, de lipsa circumstanțelor atenuante și agravante, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de prevenirea de săvârșirea de noi infracțiuni atât din partea inculpatului, cât și a altor persoane, a conchis că o pedeapsă cu închisoarea, stabilită în limitele sancțiunii incriminate, va fi una echitabilă, ce va atinge scopul de restabilire a echității sociale și corijare a inculpatului, cu aplicarea pedepsei complementare.

Cât privește solicitarea procurorului de încasare a cheltuielilor judiciare pentru efectuarea expertizei chimice în sumă de 510 lei de la inculpat, instanța de apel a respins-o ca neîntemeiată, deoarece, reținînd prevederile art.227 alin.(2) Cod de procedură penală, a atestat că expertiza efectuată a fost dispusă de organul de urmărire penală pentru constatarea dacă se atribuie sau nu masa vegetală ridicată la domiciliul lui O.Țurcan la substanțe narcotice, acestea fiind acțiuni procesuale ce țin de administrarea probatoriului și formularea învinuirii, care sunt puse în sarcina părții acuzării și, respectiv, cheltuielile suportate pentru numirea expertizei, reprezintă cheltuieli judiciare ce sunt achitate din bugetul statului, nefiind prevăzută încasarea lor de la inculpat.

5. Împotriva deciziei instanței de apel au declarat recursuri ordinare:

- procurorul care, invocând temeiul prevăzut de art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, solicită casarea parțială a acesteia în latura cheltuielilor de judecată, cu dispunerea încasării în contul statului de la O.Țurcan a cheltuielilor de judecată în sumă de 510 lei, pe motiv că neîncasarea acestora contravine normelor procesual penale în vigoare, și anume prevederilor art. 229 Cod de procedură penală, din care rezultă că inculpatul suportă cheltuielile judiciare, astfel că soluția instanței de a respinge încasarea cheltuielilor pentru efectuarea expertizei este una greșită;

- avocatul O.Mîța în numele inculpatului și inculpatul care, invocând temeiul prevăzut de art.427 alin.(1) pct.1), 6), 8) Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia, cu menținerea sentinței, pe motiv că instanța de apel incorect și-a întemeiat concluzia de vinovăție acceptând în totalitate probele acuzării, fără a le respinge pe cele ale apărării; - instanța și-a întemeiat soluția pe probe indirecte, deoarece martorii pe caz sunt doar colaboratorii poliției, care au participat la efectuarea acțiunilor de urmărire penală, astfel urmînd a fi excluse din probatoriu; - nu s-a dat apreciere martorilor audiați în cadrul cercetării judecătorești, care au declarat că nu cunosc dacă inculpatul ar fi urmărit scopul înstrăinării substanțelor narcotice depistate la domiciliul acestuia; - nu a fost demonstrat prin probe pertinente și concludente că inculpatul ar fi păstrat substanțele narcotice cu scopul de înstrăinare sau măcar ar fi urmărit acest scop; - instanța nu a reținut că infracțiunea de înstrăinare ilegală a substanțelor narcotice se consideră consumată în momentul primirii

acestor substanțe de către o altă persoană, pe când la caz nu a fost dovedită nici intenția de a realiza sau careva acțiuni îndreptate spre realizarea acestor intenții, astfel în acțiunile inculpatului lipsește atât latura obiectivă, cât și subiectivă a infracțiunii de care a fost recunoscut vinovat; - instanța de apel la examinarea cauzei a ignorat prevederile art.417, 419 Cod de procedură penală;

- avocatul C.Cojocari în numele inculpatului și inculpatul, care, invocând temeiul prevăzut de art.427 alin.(1) pct.1), 6), 8), 12) Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia, cu menținerea sentinței, pe motiv că probele pe care și-a întemeiat soluția instanța de apel condamându-l pe inculpat în baza art.217¹ alin.(4) lit.d) Cod penal, demonstrează doar faptul păstrării la domiciliu de către O.Țurcan a substanțelor narcotice, care au fost depistate și ridicate, în proporții deosebit de mari, fără a fi demonstrat scopul de înstrăinare, care se consideră consumat în momentul primirii substanțelor narcotice de către o altă persoană; - geanta în care au fost depistate substanțele narcotice, nu poate fi considerată ca destinată pentru înstrăinare; - declarațiile martorilor R.Burlacu și E.Lupașcu urmează a fi excluse ca probe, deoarece vin în contradicție cu prevederile art.90 alin.(3) pct.4) Cod de procedură penală, care prescrie că nu pot fi apreciate ca probe declarațiile martorilor, cărora le-au devenit cunoscute circumstanțe în legătură cu exercitarea de către ei a atribuțiilor lor procesuale; - în acțiunile inculpatului lipsesc elementele infracțiunii, latura obiectivă și subiectivă - intenția, care nu au fost dovedite prin probe că inculpatul a urmărit anume scopul de înstrăinare a substanțelor narcotice.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de procuror și avocați în numele inculpatului, în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, ținând cont de opinia avocatului C.Cojocari expusă în referință, care a solicitat declararea inadmisibilității recursului declarat de procuror, Colegiul penal concluzionează asupra inadmisibilității acestora din următoarele considerente.

Cu referire la recursul ordinar declarat de procuror.

Potrivit textului recursului declarat, recurentul invocă ca temei de casare a hotărârii contestate prevederile art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond în cazul în care instanța nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

După cum rezultă din textul recursului, recurentul este de acord cu starea de fapt stabilită de instanța de apel, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului, și critică decizia referitor la respingerea cererii privind încasarea de la inculpatul O.Țurcan a cheltuielilor în beneficiul statului în sumă de 510 lei pentru efectuarea expertizei chimice, considerând că neîntemeiat instanța de apel a respins solicitarea sa în partea dată.

Temeiul invocat de procuror Colegiul penal îl consideră neîntemeiat din următoarele considerente.

Colegiul atestă că, potrivit art.227 alin.(1) și (3) și 229 alin.(1) Cod de procedură penală, cheltuieli judiciare sunt cheltuielile suportate potrivit legii pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal, care se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate.

Conform art.143 alin.(1) Cod de procedură penală, în cazurile când expertiza a fost dispusă de către organul de urmărire penală sau de către instanța de judecată la solicitarea acuzatorului de stat, plățile necesare pentru efectuarea expertizei urmează a fi achitate din contul mijloacelor bănești a bugetului de stat.

La caz, cheltuielile pentru efectuarea expertizei chimice în mărime de 510 lei, sunt cheltuieli efectuate în cadrul urmăririi penale întru acumularea probatoriului necesar și că acestea sunt trecute, de fapt, în contul statului și nu urmează a fi puse pe seama inculpatului,

or, aceste acțiuni țin de activitatea organului de urmărire penală, care are un rol activ în procesul de depistare a diferitor circumstanțe care dovedesc infracțiunea și identifică făptuitorul, pentru aducerea învinuirii de stat. Trecerea cheltuielilor judiciare în procesul penal în contul statului își are temeiul în necesitatea desfășurării procesului penal din oficiu, pentru ca nici un infractor să nu rămână nepedepsit. Or, într-o situație contrară, acest principiu nu-și mai are valoarea.

Prin urmare, reținând prevederile normelor legale expuse supra, instanța de apel corect nu a dispus spre încasare de la inculpat cheltuielile suportate la realizarea expertizei chimice.

Astfel, temeiul prevăzut de pct.6) alin.(1) al art.427 Cod de procedură penală nu și-a găsit confirmare la examinarea recursului declarat de procuror, dat fiind faptul că acesta nu poate fi aplicat numai în cazul când instanța nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor din apel sau când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, pe când instanța de apel, respectând prevederile art.414 alin.(5) Cod de procedură penală, și-a argumentat hotărârea, care cuprinde motivele ce au stat la baza soluției adoptate.

Reieșind din circumstanțele indicate, Colegiul penal conchide că nu există temei legal pentru admiterea recursului ordinar declarat de procuror, și, potrivit legii, recursul urmează a fi respins ca inadmisibil.

Cu referire la recursul ordinar declarat de avocatul C.Cojocari în numele inculpatului și unculpat.

Potrivit art.421 Cod de procedură penală, coraportat la art.401 Cod de procedură penală, persoanele menționate în dispoziția acestei norme sunt în drept să declare recurs ordinar.

Conform prevederilor art.422 Cod de procedură penală, termenul de recurs este de 30 de zile de la data pronunțării deciziei.

Potrivit materialelor cauzei, dispozitivul deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți a fost pronunțat la 27.09.2017 în prezența participanților la proces, inclusiv a inculpatului O.Țurcan și avocatului său A.Covdii, fapt confirmat prin procesul-verbal al ședinței de judecată, aceștia fiind înștiințați despre data pronunțării deciziei motivate - 18.10.2017, ora 09.00 (f.d.176).

Tot din procesul-verbal al ședinței instanței de apel rezultă că decizia motivată a fost pronunțată la 18.10.2017, la care a participat procurorul și inculpatul O.Țurcan, cărora le-a fost înmănată, contra semnătură, o copie a deciziei motivate (f.d.176 verso, 190)

Totodată, instanța, la 23.10.2017, a expediat copia deciziei motivate pentru informare în adresa tuturor participanților la proces, inclusiv avocatului A.Covdii, respectându-se prevederile art.338 alin.(4) Cod de procedură penală (f.d.191).

Potrivit dispozițiilor art.231 alin.(3) Cod de procedură penală, la calcularea termenelor pe ore sau pe zile nu se ia în calcul ora sau ziua de la care începe să curgă termenul, nici ora sau ziua în care acesta se împlinește.

Reieșind din sensul articolului, termenul de declarare a recursului (de 30 de zile) a început să curgă de la 28.09.2017 și a expirat la 30.10.2017.

După cum rezultă din actele cauzei, la 03.10.2017 inculpatul O.Țurcan a încheiat contract de asistență juridică cu avocatul O.Mîța și, la 24.10.2017, au declarat recurs ordinar împotriva deciziei instanței de apel, iar avocatul C.Cojocari, acționînd în baza contractului, conform datelor de înregistrare a secției grefă a Colegiului penal, la 04.12.2017, a declarat recurs suplimentar, care a fost susținut de inculpat, adică după expirarea termenului legal de 30 de zile, prevăzut de art.422 Cod de procedură penală.

Colegiul penal atestă că, potrivit art.230 alin.(2) Cod de procedură penală, în cazul în care pentru exercitarea unui drept procesual este prevăzut un anumit termen, nerespectarea acestuia impune pierderea dreptului procesual și nulitatea actului efectuat peste termen.

Prin urmare, durata termenului de recurs este stabilită prin lege și nu poate fi prelungită sau scurtată de instanța de judecată. Momentul de la care începe să decurgă termenul de atac este riguros precizat de lege - data pronunțării deciziei, iar depășirea acestui termen duce la decăderea părților din dreptul de a folosi calea de atac, de unde reiese că recursul suplimentar declarat la data de 04.12.2017 de avocatul C.Cojocari și inculpat, a fost depus după expirarea termenului legal de 30 zile, prevăzut de art.422 Cod de procedură penală, din care motiv se va respinge ca depus peste termen, deoarece legea procesual penală ce reglementează procedura examinării recursului ordinar, nu prevede posibilitatea de repunere în termen a recursului.

Cu referire la recursul ordinar declarat de avocatul O.Mița în numele inculpatului și de inculpat.

Potrivit textului recursului, ca temei de casare a deciziei instanței de apel, sunt invocate pct.1), 6), 8) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârea instanței de apel conține o eroare de drept atunci când nu au fost respectate dispozițiile privind competența după calitatea persoanei, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția; nu au fost întrunite elementele infracțiunii sau instanța a pronunțat o hotărâre de condamnare pentru o altă faptă decât cea pentru care inculpatul a fost pus sub învinuire, cu excepția cazurilor reîncadrării juridice a acțiunilor lui în baza unei legi mai blânde.

Raportând temeiurile invocate de autorii recursului la situația în cauză, Colegiul penal constată că acestea nu sunt aplicabile din punct de vedere al prezentei erorile de drept, care ar fi temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei instanței de apel.

După cum rezultă din conținutul recursului declarat de recurenți, aceștia nu sânt de acord cu condamnarea inculpatului pe învinuirea adusă de partea acuzării, considerând că lipsesc probe certe ce ar confirma vinovăția acestuia în săvârșirea infracțiunii imputate, pe motiv că nu s-a dovedit scopul și intenția de înstrăinare a substanțelor narcotice depistate la acesta acasă.

La acest capitol, Colegiul constată că, instanța de apel, respectând prevederile art.414 Cod de procedură penală, a audiat inculpatul O.Țurcan și a supus unei verificări minuțioase, sub toate aspectele probele administrate în cauză, și anume declarațiile martorilor E.Lupașco, R.Burlac și actele cauzei enumerate la pct.4 al prezentei decizii, pe care le-a apreciat în mod obiectiv, din punct de vedere al pertinentei și concludenței, ce nu trezesc careva dubii și care au format convingerea instanței că vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate a fost dovedită integral, iar acțiunile lui corect au fost încadrate în prevederile art.217¹ alin.(4) Cod penal.

Concluziile instanței de apel privind vinovăția inculpatului sunt descrise detaliat în descriptivul deciziei instanței (f.d.181-185), pe care instanța de recurs și le însușește sub aspectul stării de fapt a cauzei așa cum au fost reținute de instanța de apel.

Astfel, se constată că în cauză s-au stabilit toate elementele componente ale infracțiunii imputate lui O.Țurcan, inclusiv vinovăția acestuia, după cum rezultă din decizia instanței de apel, care s-a pronunțat asupra circumstanțelor de fapt și și-a motivat concluzia prin cumulul de probe pertinente, concludente și utile, administrate pe parcursul judecării cauzei și ulterior apreciate în conformitate cu prevederile art.101 Cod de procedură penală, în mod obiectiv.

Colegiul penal atestă că, conform art.27 și art.414 alin.(2) Cod de procedură penală, aprecierea probelor și circumstanțelor de fapt ale cauzei ține de competența instanțelor de fond și de apel. Instanța de recurs este în drept să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv și s-o caseze, atunci când se constată comiterea unei erori de drept, însă va ține seama de starea de fapt deja constatată prin hotărârea judecătorească devenită definitivă.

Astfel, instanța de recurs constată că decizia instanței de apel cuprinde fondul apelului și temeiurile de fapt și de drept care au dus la admiterea apelului declarat de procuror, precum și motivele adoptării soluției, ceea ce se încadrează în prevederile art.417 Cod de procedură penală.

Afirmațiile recurentului, precum că instanțele de judecată incorect au apreciat probele cauzei punându-le la baza sentinței de condamnare, nu pot fi reținute ca temei de admitere a recursului, deoarece, ca probe, acestea sunt adunate cu respectarea procedurii penale, verificate și apreciate de instanțe conform legislației în vigoare. Cu atât mai mult că, critica referitor la procedura de apreciere a probelor ține de starea de fapt a cauzei, care deja a fost efectuată de instanța de judecată.

Colegiul reține că, fapta săvârșită de inculpat întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prevăzută de art.217¹ alin.(4) Cod penal, dar nu cea de păstrare ilegală a substanțelor narcotice săvârșită în proporții deosebit de mari și fără scop de înstrăinare, prevăzută de art.217 alin.(4) lit.b) Cod penal, precum indică recurentul, deoarece după cum rezultă din actul de învinuire, cât și din probele administrate, inculpatul avea scopul de înstrăinare a acestor substanțe narcotice. Despre prezența scopului de înstrăinare a substanțelor narcotice ne mărturisește în primul rând cantitatea mare de substanțe narcotice ce a fost depistată și ridicată din locuința inculpatului - de peste 5,6 kg, care însăși a recunoscut că a cules plantele de cânepă, pe care personal le-a adus la domiciliul său, unde le-a păstrat, în al doilea rând - faptul că inculpatul nu suferă de narcomanie, deci nu se află la evidență ca consumator de droguri și în al treilea rând - faptul că în urma percheziției alte careva obiecte destinate consumului personal a substanțelor narcotice sau urmare a folosirii în alt mod a acestor substanțe, adică în scopuri medicinale, nu s-au depistat.

Prin urmare, scopul înstrăinării substanțelor narcotice de către inculpat a fost demonstrat nu doar prin declarațiile martorilor și probele scrise, administrate în cadrul cercetării judecătorești, ci și prin cantitatea acestor substanțe narcotice, precum și prin faptul că inculpatul nu doar a colectat plantele de cânepă, dar le-a mărunțit, le-a ambalat în geantă, pregătindu-le pentru realizare. Totodată, argumentele inculpatului privind folosirea substanțelor narcotice depistate în scopuri medicinale, corect au fost apreciate critic din motiv că de către inculpat nu au fost adunate doar câteva plante de cânepă pentru a-și face băi pentru tratarea renichilor, ci o cantitate de peste 5.6 kg, ceea ce în mod vădit depășește necesitățile indicate de către acesta în scopul menționat. În același context, Colegiul penal reține că în cadrul cercetării judecătorești nu au fost prezentate careva probe ce ar indica asupra necesității folosirii unor astfel de substanțe în scopurile medicinale indicate.

Astfel, concluziile instanței de apel privind vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate, în opinia instanței de recurs, este justă și întemeiată, deoarece în sensul dat corect instanța și-a întemeiat concluziile pe probele ce au fost enumerate în prezenta decizie.

Reieșind din circumstanțele expuse, Colegiul penal constată că decizia instanței de apel cuprinde fondul apelului și temeiurile de fapt și de drept care au dus la admiterea apelului declarat de procuror, precum și motivele adoptării soluției, ceea ce se încadrează în prevederile art.417 Cod de procedură penală.

Lipsit de temei este și argumentul recurenților, precum că instanța de apel nu a respectat dispozițiile art.419 Cod de procedură penală, deoarece la aplicarea de către

instanța de apel a prevederilor art.415 alin.(1) pct.2) și art.419, termenul „rejudicare” nu desemnează o nouă desfășurare, de la început, a întregii activități procesuale ce este îndeplinită de prima instanță, ci doar efectuarea unor acte procesuale care nu au fost legal îndeplinite sau care sunt necesare, dar nu au fost efectuate de prima instanță. Din procesul-verbal al ședinței instanței de apel rezultă că instanța a oferit inculpatului posibilitatea de a se expune asupra învinuirii înaintate, a cercetat probele administrate în cauză prin citirea și verificarea lor în ședința de judecată, iar partea apărării nu a prezentat careva probe suplimentare în confirmarea versiunii sale, precum că substanțele narcotice inculpatul le-a păstrat în scopuri medicinale (f.d.174-175).

Potrivit art.432 alin.(2) pct.2), 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs va decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este declarat peste termen, ori este vădit neîntemeiat.

În circumstanțele stabilite, Colegiul penal decide asupra inadmisibilității recursurilor declarate de procuror, avocatul O.Mița în numele inculpatului și inculpat, ca fiind vădit neîntemeiate, iar cel declarat de avocatul C.Cojocari în numele inculpatului și inculpat, ca fiind declarat peste termen.

7. În conformitate cu prevederile art.432 alin.(1)-(2) pct.2), 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

D E C I D E:

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 27 septembrie 2017 în cauza penală în privința lui Țurcan Oleg, de către procurorul în Procuratura de circumscripție Bălți, Prisacari Lilia, de avocatul Mița Oleg în numele inculpatului și de inculpat, ca fiind vădit neîntemeiate, iar de către avocatul Cojocari Constantin în numele inculpatului și inculpat, ca fiind declarat peste termen.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 17 ianuarie 2018.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Elena Covalenco

Iurie Diaconu